

er begrænsede til en enkelt Kreds eller i alt Fald til det Omraade, de er sagkyndige paa, medens man maa betragte Folke-repræsentanterne her i Landet som dem af Befolkningen, der har det videste Syn ud over alle Omraader og bedst kender Befolkningen og dens Ønsker, idet de atter og atter under Forhandling, paa Møder o. s. v. kommer i Forbindelse med den. Jeg tror derfor, det vilde være til Gavn for Kommissionen, at der ogsaa kommer Rigsdagsmænd med.

Det er dernæst sagt, at Kommissionen er for stor, men jeg har allerede i Bemærkningerne til Lovforslaget gjort opmærksom paa, at det vilde være overmaade vanskeligt at komme længere ned med Antallet. Ikke alene maatte man, naar der skal være tilstrækkelig Sagkundskab, ønske at faa en Repræsentation for Seminarierne, baade Statseminarierne og Privatseminarierne; men saadan som vor Folkeskole for Tiden er ordnet, er der saa mange forskellige Ordninger. Der er meget stor Forskel paa Ordningen her i København, paa Ordningen i de større Købstæder, paa Ordningen i de mindre Købstæder og ude paa Landet, hvor Ordningen atter kan være i høj Grad forskellig i de større og mindre Kommuner. Og det er en ganske naturlig Ting, at naar man skal overveje, hvorledes Lærerruddannelsen bør være, har disse forskellige Ordninger forskellige Krav, forskellige Ønsker om, hvorledes den Lærer, som skal staa i Spidsen for en Ordning af den og den Art, skal være uddannet. Det forekommer mig derfor vanskeligt at undgaa at tage en Repræsentant med fra disse forskellige Skoler. Dernæst er der andre skoleinteresserede Kredse. Der er Danmarks Lærereforening, Dansk Skoleforening, og til syvende og sidst mente jeg, at det var rigtigt at faa i alt Fald nogle Medlemmer med, som kunde være en Slags Repræsentanter for Forældreinteresserne, saaledes som disse tidt gør sig gældende særlig ved Skolemøder ude omkring i Landet, hvor der kommer Røster frem fra Forældrene om, hvad de kunde ønske. Men dette medfører, at det egentlig vilde være ganske umuligt at faa denne Kommission gjort mindre. Jeg indrømmer, at den er vel stor; jeg indrømmer, at en saa stor Kommission arbejder meget tungere end en lille. Men det er saa vigtig en Sag, at jeg tror, man kunde staa sig ved at faa en Kommission, der arbejder langsommere, naar den saa blev mere sagligt og mere alsidigt sammensat. Jeg maa

derfor, skønt jeg ikke skal være uvillig til at forhandle med et Udvalg om Forandringer i Kommissionens Sammensætning, efter de Udtalelser, som er faldet i Dag, fremdeles finde, at den Maade, jeg har ønsket at sammensætte Kommissionen paa, er den rigtige.

Der er et Par enkelte Smaating, som er nævnte af enkelte Talere, som jeg endnu vil tage frem. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) talte om den Tidsfrist, man skulde sætte for Kommissionens Virksomhed. Det ærede Medlem satte denne Tidsfrist til det kommende Efteraar, saaledes at Kommissionen skulde være færdig med sit Arbejde og have udarbejdet et Forslag, som kunde forelægges allerede i den kommende Rigsdagssamling til Efteraaret. Ja, det var ønskeligt, om det kunde ske; men jeg tror dog, det vil være vanskeligt. Det er imidlertid noget, man kan forhandle om i Udvalget. Jeg skulde tro, at det vil være vanskeligt for en Kommission om et saa stort Emne at kunne blive færdig, saa at den kunde fremsætte Forslag allerede i det kommende Efteraar. Jeg tror, at man i alt Fald maatte give den Respit Aaret ud og sige, at den skulde komme med sit Arbejde inden Nytaar.

Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) fremsatte et Par Tanker, som han knyttede til sin Mening om, at Kommissionens Nedsættelse var helt unødvendig. Han mente, at det vigtigste for Øjeblikket var at faa de fortvivlede økonomiske Vilkaar ved vore Seminarier forbedrede, først ved Statseminarierne, der havde de smaa Lønninger, og sidst, men ikke mindst, ved de private Seminarier, der paa Grund af den store Nedgang i Elevantallet er kommet til at sidde i en ligefrem Nødstilstand. Man skulde saa gemme den egentlige Behandling af Seminarieforholdene, til man kom til en Kommissions Nedsættelse om hele vor Folkeskoles Ordning. Jeg maa sige, at en Kommission, som skulde tage alt dette under Overvejelse: baade Folkeskolens Ordning og Seminarieuddannelsen og muligvis — thi det vil let komme til at høre sammen dermed, naar vi endelig skal have Folkeskolens Ordning til Behandling — Spørgsmaalet om Forholdet til den højere Almenskole, i hvert Fald Overgangsledene, Mellemskolen og Realskolen, selv om man lod Gymnasiet ligge, vilde faa en saa stor Opgave, at jeg tror, en saadan Kommission maatte blive stor, og at den vilde komme til at sidde meget længe. Det vil sige, at man